

Nu mai avea importanță, căci urma să nu mă mai întorc nicio dată aici.

Locul ideal, copilul ideal, familia ideală... vor pieri.

M-am întors atunci spre fată.

Zimbea în somn.

Visa oare la dimineața de Crăciun?

Nu voi ști nicicând.

Pironit lângă ușă, am observat cum, prin fereastra deschisă de mine, o briză ușoară pătrunde înăuntru.

O adiere care unduiește perdeaua fină de dantelă îndeajuns de aproape pentru ca flacăra să o prindă în îmbrățișarea ei.

În clipa aceea mi s-a tăiat răsufărarea.

O nouă adiere, și limbile de foc, plătinde la început, căpătară forțe proaspete.

Se urcară lăcome spre tavan, ca un păianjen mare ce aleargă pe propria pânză. O secundă mai târziu, tentaculele roșiatice se întinseră spre tapet și am înțeles că venise vremea să plec.

Ochii mei s-au îndreptat pentru ultima oară spre copilă.

— O să fie bine, am șoptit. Curînd, ne vom întîlni din nou.

Sînt sigur că m-a auzit pentru că mi-a zîmbit.

M-am răsucit pe călcîie și am părăsit-o înainte să se trezească.

Acum știu că nu am plecat atît de repede pentru ca ea să nu-mi zărească fața sau să nu vadă ce am făcut.

Nu, motivul era altul.

Pur și simplu, nu-mi doream s-o aud țipînd.“

Capitolul 1

Kara Marshall se uită pe furiș la ceas și se întrebă dacă există vreo modalitate — plină de *tact* — care s-o determine pe Claire Sollinger să mănince puțin mai repede. Zadarnică încercare — toată lumea din Camden Green știa că dacă iei masa cu Claire, două ore din viața ta se dădeau pe apa simbetului. Pe Kara însă, nu o deranja foarte tare. Se cunoșteau de cînd Claire se oferise voluntar să-i sprijine proiectul de restaurare a vechii piețe din oraș. Aceasta urma să redevină parcul de dinaintea procesului de „modernizare“ suferit la sfîrșitul celui de-al Doilea Război Mondial, cînd Camden Green, împreună cu alte douăsprezece orașe situate de-a lungul coastei de nord a regiunii Long Island, hotărîse să-și dedice viitorul industriei construcțiilor de automobile, renunțînd la vechea piață în favoarea unei parcări imense. Planul nu a funcționat: în ciuda *mallului* de la periferie, care apăruse zece ani mai târziu, centrul orașului se transformase într-un mare teren viran. Asta pînă cînd Kara și cîteva prietene de-ale ei s-au decis să schimbe lucrurile și au pus bazele unui comitet care să reconstruiască piața în dorința de a revitaliza Camden Green.

Claire Shields Sollinger venise și ea la prima lor întrunire. În incăperea s-a lăsat liniștea cînd a intrat ea, pentru că nimeni nu se aștepta ca cineva din imensele vile luxoase din zona Flinders Beach să ia parte la o astfel de întrînire.

Să doneze bani, da. Dar nu să se implice efectiv în organizare.

Cu toate astea, Claire acolo, cercetînd chipurile șocate. Își arăta sardonice o sprinceană și i se adresase direct Karei:

– Se pare că soțul meu m-a înlocuit cu secretara lui, așa că dispun de o grămadă de timp liber. Mă pricep la grădinărit și nu mă deranjează dacă mă murdăresc pe mâini. Pe scurt, cum vă pot fi de ajutor?

Confirmând atît de deschis zvonurile care circulau prin oraș de săptămîni întregi, practic îi dezarmase pe toți cei prezenți. În plus, se ținuse de promisiune, participînd la toate întîlnirile lor și ajutînd-o pe Kara să angajeze (și să plătească) un arhitect care să reproiecteze piața așa cum arătase ea cu decenii în urmă. Ce să mai vorbim, devenise extrem de utilă. Numai că prînzurile se lungeau la infinit și, chiar și după zece ani, nimeni, nici măcar Kara, nu găsea curajul de a-i spune lui Claire Shields Sollinger că mai avea și alte treburi de rezolvat.

Acum, Claire își înclină capul într-o parte și se încrunță, iar Kara își dădu seama că o observase cînd își privise ceasul pe furiș.

– Te rețin, zise femeia.

În timp ce Kara căuta un răspuns cît mai puțin jignitor, Claire ceru ospătarului nota de plată.

– Doar ne cunoaștem de atîta timp, de ce nu mă atenționezi că mă lungesc prea mult cu masa, Kara?

– Dar nu... începu Kara, dar însoțitoarea o întrerupse.

– Ba da, întotdeauna se întîmplă așa. La urma urmei, eu nu prea am altceva de făcut, nu? Și numai tu ești de vină.

– Eu sînt de vină? Claire, ce tot îndrugi acolo?

– Păi, comitetele tale, spuse Claire, azvîrlind cartea de credit pe tava chelnerului fără să arunce nici cea mai mică privire spre nota de plată. N-ai mai convocat unul nou de luni de zile și, trebuie să recunosc, mă plictisesc de moarte. Și cînd mă plictisesc, cei care iau prînzul cu mine trebuie să aibă nervi de oțel.

Kara inspiră adînc și ajunse la concluzia că era mai bine să-i spună ce avea pe suflet acum, decît să tot amîne.

– Știi, tare mi-e teamă că tu o să fii cea care va trebui să organizeze lucrurile. Am o întîlnire cu un agent imobiliar.

Claire făcu ochii mari.

– Te muți?

– În centru. Eu și Steve și cu mine nu mai petrecem suficient timp împreună și...

Kara se opri, aducîndu-și aminte de împrejurările care o obligaseră pe prietena ei, cu zece ani în urmă, să accepte singurătatea.

– Și nu vrei ca mariajul tău să sfîrșească la fel ca al meu, completă Claire în locul ei. O să ne fie dor de tine. Cel puțin mie, sigur o să-mi fie.

Kara își lăsă capul în jos.

– Asta-i tot? Nu încerci să mă convingi să nu plec?

– Nu, după ceea ce mi s-a întîmplat mie. Dacă-l iubești pe Steve – și eu știu că-l iubești – trebuie să fii alături de el. Evident că și el trebuie să-și dorească același lucru, și banuiesc că își dorește. Spre deosebire de Phillip Sollinger.

Ospătarul se întoarse cu cartea de credit și, după ce adăugă un bacșiș gras, Claire semnă chitanța, ignorînd în continuare sumele de pe ea.

– Și Lindsay? întrebă ea, ridicîndu-se în picioare și punîndu-și geanta pe umăr.

– O să se obișnuiască, răspunse Kara.

Părăsiră restaurantul și ieșiră în atmosfera luminoasă a unei după-amiezi de primăvară.

– N-are încotro.

– Nu neapărat, spuse Claire, în timp ce se îndreptau spre parcare bine ascunsă în spatele unui bloc.

Datorită muncii lor din ultimii zece ani, locul arăta ca în urmă cu un secol, ultimul vestigiu al „modernismului“ disparînd cu un an înainte, cînd stilpii electrici fuseseră înlocuiți cu replici ale mai vechilor felinare cu gaz lampant.

– La vîrsta ei, un an înseamnă mult timp, mai ales cînd este și ultimul an din liceu. Îmi aduc aminte cînd Chrissie...

Veni rîndul lui Claire să tacă, dar Kara se abînu să comenteze mai departe. Trecuseră de-abia cîteva luni de cînd nepoata ei murise într-un incendiu la una din cabanele de schi ale familiei Shields din Vermont, iar lui Claire îi era încă foarte greu să vorbească despre această nenorocire.

– O să-ți simt lipsa, reluă ea cu un oftat, cînd liniștea începuse să apese prea tare pe umerii lor. Oricine altcineva s-ar fi străduit să

găsească vorbele potrivite, dar, la drept vorbind, nici nu există cuvinte potrivite pentru asemenea situații.

Ajunseră la mașinile lor, și Claire o luă de braț pe Kara.

– Dacă pot să te ajut cu ceva, sună-mă, bine?

– Nu crezi că ți-am dat suficiente telefoane în ultimii zece ani?

– Ba da, dar pentru „bunastarea comunității“ o să mai suport, răspunse Claire, accentuând ultimele două cuvinte pe un ton care le făcu pe amândouă să zîmbească. De data asta, discutăm despre tine. Așa că nu șovăi dacă ai nevoie de ceva. Numai simpla îngrijire a unei case înseamnă un serviciu cu normă întreagă și, de vreme ce eu angajez alți oameni care să-mi întrețină locuința, aș putea să te ajut pe tine. Atita vreme cît nu mă pui să spal geamurile.

– N-o să uit, o asigură Kara. Îți mulțumesc mult.

Se urcă în mașină, porni motorul și scoase mașina din parcare, dar, în loc s-o ia la stînga pe drumul cel mai scurt spre casă, se trezi că virează spre dreapta, străbătînd străzile orașului în care trăise atîția ani.

Orașul care arăta astăzi atît de frumos și datorită ei.

Ramurile copacilor înmuguriseră, iar florile aveau deja boboci. Peste o lună, turiștii, care începuseră să descopere Camden Green în ultimii ani, aveau să se plimbe de-a lungul bulevardului, ce nu mai semăna deloc cu o simplă stradă dintr-un orașel din Long Island plin de malluri și de centre comerciale, ci mai degrabă cu strada principală din sătucurile uitate de lume din Vermont ori New Hampshire. Peste cîțiva ani, probabil că locul avea să fie înțesat de turiști și avea să pornească din nou pe calea unui dezastru. În prezent însă, era exact ceea ce Kara își dorise dintotdeauna.

Un orașel încîntător, unde oamenii conviețuiau în armonie, unde copiii nu aveau probleme cu drogurile, iar străzile erau sigure în timpul nopții.

Genul de așezare despre care Ronald Reagan vorbise întotdeauna, dar care, din păcate, nu prea mai exista.

Iar ea era nevoită s-o părăsească.

Și să se mute în centru.

Kara ura gîndul ăsta. Nu-i plăcea că trebuie să-și vîndă casa, că trebuie să-și găsească un apartament și că trebuie să plece.

Dar știa că n-are încotro, așa că avea să strîngă din dinți și să acționeze în consecință.

Atît ea, cît și Lindsay.

Familia ei va supraviețui într-un final.

Lindsay Marshall își dădu toată silința să-și controleze furia care crescuse în ea începînd de la micul dejun, dar, în ciuda eforturilor sale, aproape că smulse ușa de la dulapul ei din vestiar, aruncînd cartile înăuntru, după care o trînti cu toată puterea. Părinții ei îi distrugneau viața și, pînă avea să împlinească optsprezece ani și să termine școala, era obligată să se conformeze dorințelor lor.

Dar nu era corect față de ea.

Cum putuse mama ei să se poarte atît rece?

– Ma intilnesc cu un agent astăzi, o anunțase Kara de parcă i-ar fi spus că se duce la cumpărături. Eu și tatăl tău ne gîndim să vindem casa și să ne mutăm în centru.

Lindsay se uită la ea cu gura căscată.

– Chiar înainte de ultimul meu an de liceu?

– O să fie bine, încercase s-o liniștească mama ei.

O să fie bine? *O să fie bine?* Lindsay nu se mai simțise în stare să se gîndească la altceva toată ziua. Cuvintele îi răsuna în urechi neconținut.

„*O să fie bine*“. Din cîte vedea, viața ei se afla pe marginea prăpastiei și, indiferent de ceea ce spunea mama ei, *n-avea să fie bine deloc*.

Se așeză pe banca din vestiar, aranjîndu-și bustiera pentru ora de sport și punîndu-și șosetele albe și pantofii Nike, incapabilă să-și asculte colegile. De obicei, pâlvrăgeala fetelor o înveselea, dar astăzi i se părea că vorbeau despre niște nimicuri timpite în comparație cu necazul ce se abătuse asupra ei dis-de-dimineată.

Buna, Linds.

Dawn D'Angelo își deschise dulapul aflat chiar lingă cel al lui Lindsay. Își aruncă rucsacul înăuntru și-și scoase echipamentul sportiv. Ochii mari și căprui ai lui Dawn și părul ei castaniu alcătuiau un contrast minunat cu ochii albaștri și părul blond al lui Lindsay.

Cele două adolescente aveau înfățișări diferite, dar în rest erau cele mai bune prietene încă de la grădiniță.

– Salut, oftă Lindsay, fără să-și ascundă starea de spirit.

Dawn își arcui întrebător o sprinceană.

– S-a întâmplat ceva? Te simți bine?

– N-am nimic.

Dawn o privi neîncrezătoare.

– Sper că n-ai răcit. Frate-miu a luat gripă. A vomat toată noaptea.

– Nu e vorba de gripă, o asigură Lindsay, terminându-și de legat sireturile.

Dinspre sala de sport se auzi fluierul antrenorei, iar fata se ridică de pe bancă pentru a se alătura celorlalte majorete, nerăbdătoare să-și pună la lucru furia într-un mod constructiv.

Echipa școlii tocmai se întorsese din Florida, unde ocupase locul doi în finala campionatului regional desfășurat la Daytona. Până în clipa aceea, Lindsay visase să intre în echipă anul viitor.

Acum, așa ceva nu mai era posibil.

Refrenul fără sfârșit ce-i chinuia gândurile se transformase din „O să fie bine.“ în „Ce rost mai are?“ și frustrarea lăsa loc deznădejdiei. Peste două săptămîni, majoretele din ultimul an trebuiau să aleagă fetele care aveau să formeze noua echipă și – cel mai important – aveau să numească majoreta șefă, dar ce mai conta, nu? Chiar dacă astăzi va executa perfect exercițiile în fața lor, tot degeaba. Visul ei de a schimba uniforma neagră cu cea roșie a echipei fusese spulberat fără milă la micul dejun.

Și mama ei fusese majoretă – ar fi trebuit să înțeleagă importanța unui astfel de moment. Cum de a putut să fie atât de nesimțitoare? De parcă ar fi fost un lucru oarecare...

Lindsay încercă să se concentreze asupra mișcărilor, dar pierdea șirul numărătorii și ieșea din ritm. Pe deasupra, nu reușea deloc să termine cu gesturi ample și un zîmbet larg, detalii la fel de semnificative ca și acrobațiile în sine. „Zîmbiți, fetelor, le sfătuia antrenorea mereu. Nu exersăm numai sărituri, ci și zîmbete!“

Agățîndu-se de aceste cuvinte, Lindsay se apropie iute de locul ei, zîmbi cum știu ea mai frumos și-și dădu silința să găsească

energia necesară, așteptînd să-i vină rîndul pentru a executa săritura simplă pe care o exersau întotdeauna ca să se încălzească.

Se pregăti, zîmbi, inspiră adînc, sări puțin pe loc, alergă, își lipi mîinile de saltea și începu ceea ce urma să fie o săritură perfectă.

Atunci se petrecu inevitabilul. Chiar cînd era cu picioarele în aer, un cot îi cedă și se prăbuși, lovindu-se mai întîi cu umărul și apoi cu fundul.

Încheietura îi luă foc.

Antrenoarea și Dawn se repeziră s-o ajute.

– N-am nimic, insistă Lindsay, îngrozită că echipa de majorete fusese martora eșecului său.

Apoi, fără să-și mai poată stăpîni lacrimile, izbucni în plîns.

Sharon Spandler, antrenorea, o ajută să se ridice și o conduse afară din sală.

– Fetelor, strigă ea peste umăr, sprijinind-o pe Lindsay. Mai repetați o dată figurile, apoi faceți două sărituri cu spatele. Consuela, ocupă-te tu, te rog.

În vestiar, Lindsay bău un pahar cu apă și își suflă nasul. Antrenoarea aduse mîște feșe elastice și o foarfecă, după care se așeză în fața ei pe bancă. O apucă blînd de încheietură și i-o îndoi ușurel.

– Te doare?

Fata clătina din cap.

– Înseamnă că e doar o întindere.

În timp ce-i înfășura mîna cu bandaj, Sharon o privi atentă pe Lindsay.

– E totul e în regulă, draga mea?

Lindsay dădu din cap, dar femeia vedea lipsa de convingere din ochii ei, așa că mai încercă încă o dată.

– Probleme cu prietenul? Acasă totul e bine?

– Sigur că da. Numai că nu prea sînt în apele mele. Poate ar fi trebuit să nu vin la antrenament.

Sharon îi termină de bandajat mîna, apoi o privi țintă.

– O să le spun fetelor că ți-e rău.

Totuși, știind lucrul care o preocupa cel mai mult pe Lindsay, adăuga:

– O simplă cazătură n-are cum să influențeze votul. Nu-ți mai face griji.

Lindsay se chinui să schițeze un zîmbet slab. Și dacă l-ar fi influențat, ce? Oricum, ea nu va mai fi aici anul următor. Altcineva îi va trăi visul. Simți un nod în gît la gîndul ăsta, dar reuși să înghită și să-l alunge.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Odihnește-te, o sfătui Sharon.

Lindsay clătina din cap și-și șterse ochii cu un șervețel.

Cîteva minute mai tîrziu, Dawn D'Angelo ieși din sala de sport, smulse niște hîrtie igienică dintr-un sul și se trînti lingă Lindsay, virîndu-i cocoloșul în mîină prietenei ei.

– Gata, ajunge. Spune-mi ce se întîmplă.

Lindsay începu să plîngă din nou.

– Ne mutăm în Manhattan.

Dawn se uită la ea, nedumerită.

– Ce?

– Mama zice că trebuie să ne ducem în centru, ca să fim mai aproape de serviciul tatei.

Suspină și mai tare cînd văzu expresia de neîncredere de pe chipul lui Dawn.

– Dar mai avem numai un an, șopti Dawn. Și tu urma să fii numită majoreta-șefă. Și trebuie să facem împreună ultimul an de școală. Trebuie să absolvim împreună. Dacă tu pleci, cine o să fie cea mai bună prietenă a mea? Isuse, Linds... nici măcar n-ai apucat să ieși în oraș cu Zack! Cum pot să-ți facă așa ceva?

Lindsay o privi cu tristețe.

– Sînt părinții mei, rosti ea pe un ton disperat și grav. Ce putere am eu?

Dawn nu încercă s-o contrazică; știa deja răspunsul.

Nu se mai putea face nimic.

Absolut nimic.

Capitolul 2

Kara Marshall simți cum i se strînge stomacul cînd studie acordul de listare de pe masa din sufragerie. Nici măcar nu încercă să se controleze și să nu-și rupă cu dinții pielea de la inelarul mîinii stîngi. De ce să se mai obosească? Deși unghiile reprezentau practic singurele lucruri pe care mai era în stare să le controleze, le distrușese în mare măsură. Nici nu-i venise să-și creadă urechilor cînd agentul îi propusese un preț de vînzare infim pentru frumoasa lor casă. Cînd o vedea Steve...

Strînse din dinți și-și alungă gîndurile negre.

O luminează orbitoare o trezi pe Kara din reverie.

– Minunat.

Se uită spre Mark Acton, al cărui zîmbet profesionist părea fals, chiar dacă el se străduia să pună cît mai multă sinceritate în el.

– Casa va arăta splendid în poze.

Femeia nu răspunse, ci se mulțumi să privească spre neînumăratele broșuri de pe masă, în timp ce agentul își punea aparatul de fotografiat la loc în geantă.

– O să las documentele aici, continuă el. Mă pot întoarce pentru a vă răspunde la orice întrebare imediat ce soțul dumneavoastră vine acasă. Aveți idee cam pe cînd s-ar întîmpla asta?

– Vezi dumneata, asta-i o problemă, spuse Kara, ridicîndu-și privirea și întrebîndu-se în aceeași clipă de ce discuta cu un străin – pe care îl antipatizase din capul locului – lucruri care nu-l priveau. Nu știu cînd o să fie acasă. Face naveta în centru și uneori mai rămîne acolo. De fapt, nici nu prea mai trece pe-acasă – acesta este și